

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **Kostecké uzeniny a.s.**, se sídlem Kostelec 60, Kostelec, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7.6.2012, č.j. 7600/12-1700-70290,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7.6.2012, č.j. 7600/12-1700-700290 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 898,25 Kč, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, advokáta se sídlem Jungmanova 24, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7.6.2012, č.j. 7600/12-1700-70290 (pozn. O odvolání žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla

na Odvolací finanční ředitelství, které je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Jihlavě (dále jen „správce daně“) ze dne 8.1.2011, č.j. 260103/11/314982709732. Platebním výměrem správce daně žalobci vyměřil odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 080 000 Kč, a to za porušení čl. II bodu 2.4 Dohody o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností, uzavřené mezi žalobcem a Českou republikou – Úřadem práce v Hodoníně dne 4.5.2005, ve znění dodatku č. 1 ze dne 17.12.2007 (dále jen „Dohoda“) a rovněž za porušení čl. 3 bod 3.7 a 3.8 Programu pro podporu nových pracovních míst regionech nejvíce postižených nezaměstnaností schváleného unesením vlády ČR č. 566 ze dne 2.6.2004, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „Program“). Takovým postupem porušil žalobce rozpočtovou kázeň dle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (dále je „zákon o rozpočtových pravidlech“).

II. Obsah žaloby:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce daně za nezákonný, neboť splnil všechny podmínky stanovené Dohodou a Programem. Nevznikla mu proto povinnost vrátit část finanční podpory podle čl. VI. bod 6.5. Dohody a neporušil ani ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobce vytvořil a po dobu tří let zachoval minimálně 90 nových pracovních míst v okrese Hodonín. Účelem Dohody a Programu byla podpora zaměstnanosti pouze v konkrétních regionech (v posuzovaném případě v okrese Hodonín) a žalobci nevznikla povinnost zachovat stanovený počet pracovních míst ve svých provozovnách po celé ČR, jak dovozuje žalovaný. Ten nesprávně interpretoval čl. II bod 2.4 Dohody, které stanoví 2 podmínky a to vykonávat podporovanou činnost a zachovat počet financovaných pracovních míst. Podporovanou činností byla tvorba nových pracovních míst v okrese Hodonín. O splnění této podmínky není mezi žalobcem a žalovaným sporu a není sporu ani o tom, že počet pracovních míst byl udržen i po stanovenou dobu tří let. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že počtem vytvořených míst se rozumí počet míst podle čl. 2 bod 2.2 Dohody, tj. na celém území ČR. Neztotožnil se tedy s jeho argumentací, že současně nebyl oprávněn v rozhodné době zrušit pracovní místa v jiných regionech, včetně regionů, které nebyly nezaměstnaností postiženy. I kdyby však přistoupil na to, že počet nově vytvořených pracovních míst měl být zachován na území celé ČR, pak i tuto podmínku splnil. Průměrný přepočtený počet zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR v porovnání období červen 2004 a období leden 2008 březen 2008 byl 91,64 zaměstnanců, tj. překročil počet 90 zaměstnanců. Přepočty průměrného počtu zaměstnanců za roky 2005, 2006 a 2007, z nichž vycházel žalovaný, však nemají oporu v textu Dohody ani Programu. Žalobce proto neporušil čl. II bod 2.4 Dohody. Dále se zabýval výkladem pojmu „počet pracovních míst“ uvedeným v čl. II bod 2.2 Dohody. Pojem je třeba vykládat jako počet vytvořených pracovních míst, na které byla poskytnuta finanční podpora podle bodů 1.1 a 3.1 Dohody, což bylo 90 pracovních míst v okrese Hodonín a nikoliv podle definice v čl. II bod 2.2 Dohody. Žalobce pro srovnání uvádí čl. 3.2 Programu a čl. 3 bod 3.8 Programu, kde je užit pojem počet nově vytvořených pracovních míst, na který byla poskytnuta finanční podpora podle čl. 5, což jsou podle č. 3.2 Programu pouze nově vytvořená pracovní místa

v regionu nejvíce postiženém nezaměstnaností (okres Hodonín, 90 pracovních míst). Vzhledem k účelu poskytnuté finanční podpory, odporuje jazykovému výkladu a účelu podpory zohlednit dodržení podmínek podpory na základě stavu zaměstnanců žalobce na celém území České republiky. Žalobce však přitom splnil i podmínky dle něj nesprávného výkladu správce daně podle čl. II bodu 2.2 Dohody, neboť počet pracovních míst byl 91,64 a jemu byla poskytnuta finanční podpora na vytvoření minimálně 90 pracovních míst.

Žalobce dále namítal, že neporušil čl. 3 bod 3.7 a 3.8 programu, neboť tato ustanovení nejsou v souzeném případě aplikovatelná. Pro posouzení věci měla být užito toliko ust. čl. II bod 2.4. Dohody. I pokud by však žalobce akceptoval výklad žalovaného, neporušil čl. 3.2 Programu, neboť splnil povinnost zachovat minimální počet nově vytvořených pracovních míst, tj. 10 nových pracovních míst, která měla být vytvořena v souladu s čl. 2 bod 2.8 Programu v okrese Hodonín. Po dobu tří let zachoval více než 10 pracovních míst (konkrétně 90) vytvořených v okrese Hodonín a obsazených zaměstnanci s trvalým pobytem na území ČR, zaměstnanými na dobu neurčitou, kteří nebyli nikdy zaměstnaní, jsou nezaměstnaní nebo právě rozvázali pracovní poměr. Neporušil ani čl. 3 bod 3.8 Programu, podporovanou činnost totiž vykonával do 31.3.2008, tj. nejméně po dobu 3 kalendářních let od konce roku, ve kterém poprvé splnil podmínky vytvoření a obsazenosti 90 míst (konec roku 2004). I zde se zabýval výkladem pojmu nově vytvořená pracovní místa. Dle jeho názoru výklad tohoto pojmu musí být shodný jako při jeho užití podle čl. 3 bod 3.7, a je jím třeba rozumět pracovní místa vytvořená v regionu nejvíce postiženém nezaměstnaností a obsazená zaměstnanci s trvalým pobytem na území České republiky, zaměstnanými příjemcem na dobu neurčitou, kteří nebyli nikdy zaměstnaní, jsou nezaměstnaní nebo právě rozvázali pracovní poměr. Správnost výkladu pojmu nově vytvořená pracovní místa opřel i o čl. 5 Programu. Tuto skutečnost žalobce podle žalovaného i prokázal tím, že vytvořil předmětných 90 pracovních míst v okrese Hodonín, na které mu byla poskytnuta finanční podpora podle čl. 5 Programu a čl. I bod 1.1 Dohody a udržel tato místa po stanovenou dobu.

Podle žalobce byl postup žalovaného při výkladu Dohody a Programu v rozporu s principem právní jistoty, předvídatelnosti a zákazu analogie v neprospěch daňového subjektu a rovněž toho, že v případě možného dvojího výkladu z důvodu nejasnosti ustanovení, je třeba použít ten z výkladů, který je pro daňový subjekt mírnější. Pro podporu svých tvrzení žalobce uvádí judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a obecných soudů. Žalovaným zastávaný výklad posouzení počtu pracovních míst nemá oporu v ustanovení Dohody a Programu a tudíž je nezákonný.

Další vadu žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že toto rozhodnutí nebylo v souladu s § 102 odst. 1 písm. g) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) řádně podepsáno elektronickým podpisem a datováno (§ 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu).

V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal s jeho argumenty a tudíž nevyhověl požadavkům Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71 na přezkoumatelnost správních rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce podle článku 3.2 až 3.4 Programu neprokázal, že vytvořil, obsadil a udržel počet pracovních míst, na který mu byla poskytnuta finanční podpora. Žalobce vytvořil v průběhu let 2005, 2006 a 2007 pouze 49,6 pracovních míst na území ČR, ačkoliv byl povinen vytvořit 90 pracovních míst. Z tohoto důvodu byl neprodleně povinen vrátit část dotace vztahující se k rozdílu mezi požadovaným a skutečným počtem vytvořených pracovních míst, a to do 30.1.2008. Žalobce takto nepostupoval a peněžní prostředky dle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech zadržel, čímž porušil dle ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtovou kázeň. K námitce nedostatku obligatorních náležitostí rozhodnutí žalovaný uvedl, že otisk úředního razítka byl nahrazen elektronickým podpisem úřední osoby a opatřen časovým razítkem. Součástí grafické prezentace je datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Kvalifikovaný certifikát Ing. M. K. byl v okamžiku podpisu, tj. dne 7.6.2012 platný, a časové razítko s datem 7.4.2012 bylo rovněž v okamžiku podepsání rozhodnutí platné. Rozhodnutí proto splňuje veškeré náležitosti podle ust. § 102 daňového zákona a zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“). Chybné zobrazení platnosti elektronického podpisu mohlo být způsobeno tím, že žalobce neměl v daný okamžik aktuální prostředky pro ověření platnosti zaručeného elektronického podpisu a časového razítka. Žalovaný se rovněž vypořádal se všemi odvolacími námitkami a zaujal k nim své stanovisko s odkazem na relevantní právní předpisy. Jeho rozhodnutí proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

IV.

Replika žalobce

Žalobce i v replice zdůraznil, že cílem Dohody a Programu byla zcela jednoznačně podpora zaměstnanosti pouze v konkrétních regionech postižených vysokou mírou nezaměstnanosti. Dohoda ukládala žalobci výlučně to, aby vytvořil a po tři roky zachoval pracovní místa, k jejichž vytvoření mu byla poskytnuta finanční podpora, tj. 90 pracovních míst v okrese Hodonín. Splnění této podmínky konstatoval i žalovaný. Žalovaný i ve svém vyjádření argumentuje tím, že v průběhu let 2005, 2006 a 2007 nebyla splněna podmínka navýšení průměrného přepočteného stavu zaměstnanců. Splnění této podmínky však ani Program ani Dohoda neukládala, neboť žádná taková podmínka nebyla formulována. Jedinou další podmínkou, kterou mohl být žalobce dle Dohody ve vztahu k počtu pracovních míst zřízených s využitím finanční podpory povinen splnit, by mohla být podmínka (poněkud nekonzistentně) formulovaná v čl. II bod 2.4. ve spojení s čl. II bod. 2.2. Dohody, a to podmínka, že počet pracovních míst vytvořených podle čl. II bodu 2.2. Dohody, tj. jako rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR za tři měsíce po uplynutí lhůty dle bodu 2.1. Dohody, tj. k 31.8.2008 a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem za období dvanácti kalendářních měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. za červen 2004, a to za období, ve které byl takto určený počet osob vyšší, bude činit minimálně 90 pracovních míst, k jejichž vytvoření se žalobce zavázal. I tuto podmínku žalobce splnil. I podle zjištění žalovaného činil počet pracovních míst podle definice uvedené v čl. II bod 2.2.

Dohody 91,64 pracovních míst, tedy více než požadovaných devadesát pracovních míst. Dle žalobce výklad Dohody a Programu žalovaným není ani eurokomfortní a je v rozporu s relevantními ustanoveními primárních pramenů práva Evropské unie, týkajících se poskytování státních podpor. Poskytování státních podpor bylo v rozhodné době upraveno v čl. 87 a 88 Smlouvy o ES. Článek 87 smlouvy o ES vymezoval podpory, které byly či mohly být považovány za slučitelné se společným trhem. Podle článku 87 odst. 3 písm. a) smlouvy o ES za podpory slučitelné se společným trhem jsou považovány podpory, které mají napomáhat hospodářskému rozvoji oblastí s mimořádně nízkou životní úrovní nebo vysokou nezaměstnaností, tj. podpory směřující do konkrétního určitými vlastnosti nadaného regionu. Z toho plyne, že při hodnocení splnění podmínek, za kterých byla podpora žalobci poskytnuta, musel být hodnocen vliv dané podpory na daný konkrétní region, jehož rozvoji měla podpora napomoci. Skutečnost, že podpora poskytnutá žalobci na základě Programu musí být hodnocena v souladu s čl. 87 Smlouvy o ES na základě zde stanovených principů, konstatoval i Úřad na ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí ze dne 28.4.2004, č.j. VP/S 77/04-160, kterým podporám poskytnutým podle Programu povolil výjimku ze zákazu veřejných podpor. Žalobce závěrem uvedl, že obligatorní a zákonem požadované náležitosti musí být zřejmé z písemného vyhotovení rozhodnutí doručené účastníkovi řízení a nemůže být výsledkem až nějaké pátrací činnosti účastníka řízení po obdržení správního rozhodnutí.

V.

Jednání před soudem

Žalobce i při jednání zdůraznil, že poskytnutá dotace se vztahovala na vytvoření nových pracovních míst v okrese Hodonín a jejich udržení po stanovenou dobu. Takový výklad je logický. I kdyby žalobce přijal formalistický výklad žalovaného, tak i tuto podmínku splnil, neboť v červnu 2004 a následně v období leden-březen 2008 byl celkový počet zaměstnanců navýšen a přesahoval přitom 90.

Žalovaný při jednání odkázal především na obsah napadeného rozhodnutí, spisový materiál a vyjádření žalovaného.

VI.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

IV. a) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (podrobně viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004, č.j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním

soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

V odvolání podaném dne 6.12.2011, doplněné podáními ze dne 10.1.2012 a ze dne 29.3.2012 žalobce uplatnil odvolací námitky, že nebyl porušen čl. II. bod 2.4. Dohody a čl. 3 bod 3.7 a 3.8 Programu. Jako odvolací námitku žalobce rovněž uplatnil nesoulad výkladu správce daně s účelem Dohody a Programu. Nesouhlasil ani s definicí „počtu pracovních míst“. Dále uplatnil odvolací námitku, že i přes respektování správcem daně přestíraného výkladu počtu zaměstnanců podle čl. II bod 2.2, věta druhá Dohody, podmínky Dohody splnil. Rovněž uplatnil námitku absence povinnosti vrátit část finanční podpory a rozpor postupu správce daně se základními právními principy i soudní praxí.

S odvolacími důvody se žalovaný vypořádal na str. 5 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Ke každé odvolací námitce se žalovaný přitom samostatně vyjádřil. Žalovaný odkázal na kontrolní závěry správce daně, uvedl konkrétní ustanovení Dohody a Programu, ze kterých vycházel při posuzování splnění podmínek pro poskytnutí finanční podpory. V rámci argumentace žalovaný zmínil mechanismus výpočtu a další rozhodné skutečnosti pro závěry o nesplnění podmínek finanční podpory. Dle názoru soudu se žalovaný s námitkami dostatečně vypořádal a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

IV. b) Porušení Dohody a Programu

Hlavním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným bylo to, zda žalobce porušil čl. II bod 2.4 Dohody a čl. 3 bod 3.7 a 3.8 Programu. Pro posouzení otázky porušení čl. II bod 2.4 Dohody a čl. 3 bod 3.7 a 3.8 Programu bylo třeba zohlednit následující ustanovení Dohody a Programu.

Podle čl. 3.2. Programu příjemce vytvoří a obsadí nová pracovní místa pro minimálně 10 zaměstnanců.

Podle čl. 3.3. Programu, věty první, příjemce provede investici do oborů zpracovatelského průmyslu dle OKEČ sekce D2 nebo do specifických služeb v celkové výši alespoň 10 mil. Kč.

Podle čl. 3 bodu 3.7 Programu příjemce musí zachovat minimální počet nově vytvořených pracovních míst dle čl. 3.2 Programu a minimální výši investice dle čl. 3.3 Programu po dobu nejméně tří kalendářních let od konce kalendářního roku, ve kterém byly poprvé splněny podmínky čl. 3.2 až 3.4. Programu.

Podle čl. 3 bodu 3.8 Programu příjemce bude vykonávat podporovanou činnost po dobu nejméně tří kalendářních let od konce roku ve kterém splnil podmínky pro poskytnutí podpory dle čl. 3.2 až 3.4 Programu. Zároveň příjemce musí na konci tohoto období prokázat, že vytvořil, obsadil a udržel takový počet nově vytvořených pracovních míst, na který mu byla poskytnuta finanční podpora dle čl. 5.

Podle čl. I bodu 1.1 Předmětem dohody je poskytnutí finanční podpory na tvorbu nových pracovních míst a finanční podpory ne rekvalifikaci nebo školení zaměstnanců projektu v oblasti zpracování drůbežího masa, v okrese Hodonín. Finanční podpora je poskytovatelem poskytována příjemci na vytvoření 90 nových pracovních míst ve výši 200 000 Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo, maximálně však do výše 48% vynaložených uznatelných nákladů podle bodu 4.5 Programu. Dále je finanční podpora poskytována na potřebnou rekvalifikaci nebo zaškolení zaměstnanců ve výši 35% souhrnných nákladů vynaložených za tímto účelem, maximálně však do výše 30 000 Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo. Finanční podpora je účelově určená a poskytuje se za podmínek stanovených v Rozhodnutí a Dohodě na částečnou úhradu nákladů (bod 4.2 Programu). Celková výše finanční podpory na tvorbu nových pracovních míst v souladu s Rozhodnutím. Celkový výše finanční podpory ne tvorbu nových pracovních míst v souladu s Rozhodnutím činí nejvýše 18 mil. Kč. Celková výše finanční podpory na rekvalifikaci nebo školení zaměstnanců v souladu s Rozhodnutím činí nejvýše 2.1 mil. Kč.

Podle čl. II bodu 2.1 Dohody se příjemce zavazuje, že ve lhůtě od rozhodného dne (tj. 15.7.2004) do 31.12.2007, vytvoří a obsadí minimálně 90 nových pracovních míst v okrese Hodonín a zajistí rekvalifikace nebo školení minimálně 70 zaměstnanců zaměstnaných na pracovních místech nově vytvořených projektem. Povinou a nedílnou součástí Dohody je příloha, ve které uveden popis profesní a vzdělanostní struktury nově vytvořených pracovních míst podpořených na základě Dohody a popis předpokládaného obsahu rekvalifikace nebo

školení, způsob a doba jejího zabezpečení a datum, do kterého bude počet zaměstnanců rekvalifikován nebo školen.

Podle čl. II bodu 2.2 Dohody se příjemce zavazuje, že nová místa bude obsazovat zaměstnanci s trvalým pobytem na území ČR, zaměstnanými na dobu neurčitou, kteří nebyli nikdy zaměstnaní, jsou nezaměstnaní, nebo právě rozvázali pracovní poměr. Počtem pracovních míst se rozumí rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR za tři měsíce po uplynutí lhůty podle bodu 2.1 Dohody, tj. k 31.3.2008, a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR za období dvanácti kalendářních měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. od 1.7.2003 do 30.6.2004, nebo jednoho kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. za červen 2004, a to za období, ve kterém byl takto určený počet osob vyšší. Počet zaměstnanců zaměstnaných na nových pracovních místech musí být přepočten na plný pracovní úvazek.

Podle čl. II bodu 2.4 Dohody ve znění dodatku ze dne 17.12.2007 se příjemce zavazuje, že bude vykonávat podporovanou činnost a zachovávat počet vytvořených pracovních míst, na které byla poskytnuta finanční podpora podle bodů 1.1. a 3.1 Dohody, po dobu nejméně tří kalendářních let od konce kalendářního roku, ve kterém byly poprvé splněny podmínky vytvoření a obsazenosti 90 míst, současně byla provedena investice 10 mil. Kč a příjemce z vlastního kapitálu financoval minimálně 5 mil. Kč.

Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že žalobce z vlastního kapitálu uhradil investici ve výši 10 mil Kč na provozovnu pro zpracování drůbežího masa v Hodoníně. Do této provozovny nově přijal 90 zaměstnanců ke dni 31.12.2004 a jejich počet udržel až do 31.12.2008. Soud k věci uvádí, že Program stanovil obecné podmínky poskytnutí finanční podpory. Tyto byly následně mezi konkrétními účastníky specifikovány Dohodou. Dle čl. 7.5 Dohody není-li v Dohodě stanoveno jinak, řídí se postup při poskytování finanční podpory a výklad Dohody a definic v ní užívaných Programem. Povinnost žalobce vykonávat podporovanou činnost a zachovávat nově vytvořená pracovní místa po určitou dobu (obdobné povinnosti jako v čl. 3.7. a 3.8. Programu) byly přitom upraveny v čl. II bod 2.4. Dohody. Dle názoru soudu není vyloučena aplikace Programu, neboť čl. II bodu 2.4. Dohody konkretizuje podmínky Programu, tj. dle Programu minimálně 10 pracovních míst, dle Dohody a jejího dodatku 90 pracovních míst a konkrétní určení doby, pro kterou je příjemce povinen zachovávat nově vytvořená pracovní místa. Není proto vyloučena aplikace Programu jako celku, neboť Dohoda toliko specifikuje počet nově vytvořených pracovních míst a dobu jejich zachování. Pojem nově vytvořená pracovní místa užitý v čl. 3 bodu 3.2. Programu byl definován v čl. 2 bod 2.8., věta první, Programu. Novými pracovními místy se rozuměla pracovní místa vytvořená v regionu nejvíce postižených nezaměstnaností a obsazená zaměstnanci s trvalým pobytem na území ČR, zaměstnanými Příjemcem za dobu určitou, kteří nebyli nikdy zaměstnaní, jsou nezaměstnaní nebo právě rozvázali pracovní poměr. Program ve svém čl. 3.7. tedy požaduje zachování počtu nově vytvořených pracovních míst a nikoliv zachování celkového počtu pracovních míst na území ČR. Žalobce splnil podmínku čl. 3.7. Programu, neboť počet nově vytvořených pracovních míst v okrese Hodonín (konkretizováno Dohodu na 90) zachoval. Žalobce splnil i podmínku čl. 3.8. protože počet podporovaná činnost (nově vytvořená pracovní místa) vykonával od konce roku 2004 do

31.3.2008, tj. délce přesahují dobu tří let. Rovněž po skončení období prokázal, že vytvořil, obsadil a udržel takový počet nově vytvořených pracovních míst, na který mu byla poskytnuta finanční podpora dle čl. 5. Žalobci totiž byla poskytnuta finanční podpora právě na vytvoření 90 pracovních míst dle Programu konkretizovaného Dohodou. Soud se zde ztotožnil s argumentací žalobce, že neporušil čl. 3.7. a 3.8. Programu.

V případě posouzení splnění podmínek Dohody vyšel soud z toho, že žalobce vytvořil a po další tři roky udržel požadovaných 90 pracovních míst v okrese Hodonín. To ani není mezi žalobce a žalovaným sporné. V čl. II bod 2.2., věty druhé, je pak definováno, co se rozumí počtem pracovních míst, tj. *rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR za tři měsíce po uplynutí lhůty podle bodu 2.1 Dohody, tj. k 31.3.2008, a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných příjemcem na území ČR za období dvanácti kalendářních měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. od 1.7.2003 do 30.6.2004, nebo jednoho kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. za červen 2004, a to za období, ve kterém byl takto určený počet osob vyšší.* Dle názoru soudu z tohoto ustanovení Dohody lze dovodit, že při posouzení splnění podmínek Dohody bylo nutno vyjít z celkového počtu pracovních míst žalobce na území ČR, avšak pouze srovnáním počtu zaměstnanců mezi červen 2004 a 31.3.2008. Je však třeba uvést, že tato podmínka čerpání dotace by měla být v rámci dohody lépe formulována např. doplněna i do čl. II bodu 2.4. Dohody. Dle názoru soudu je i možné dotaci poskytnutou na vytvoření pracovních míst v regionu nejvíce postiženého nezaměstnaností doplnit podmínkou, že příjemce takové dotace po určitou dobu zachová stávající počet zaměstnanců. Mezi účastníky je nesporné, že průměrný přepočtený počet zaměstnanců zaměstnaných žalobcem na území ČR za tři měsíce po uplynutí lhůty dle bodu 2.1. Dohody, tj. k 31.3.2008 činil 1510,74 zaměstnanců a průměrný přepočtený počet zaměstnanců zaměstnaných žalobcem na území ČR za období jednoho kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. červen 2004 činil 1419, 10 zaměstnanců (tedy 1510,74-1419,10 91,64). Počet pracovních míst 91,64 tedy převyšoval počet pracovních míst na který byla žalobci poskytnuta finanční podpora podle bodů 1.1. a 3.1. Dohody a žalobce tedy i tuto podmínku splnil. Žalovaný či správce daně ani tuto skutečnost nijak nezpochybnili. Soud však souhlasí se žalobcem, že výpočty počtu pracovních míst prováděné žalovaným na základě čl. II. bodu 2.2., věty druhé, podle roku 2005, 2006 a 2007 a z toho dovozovat nesplnění podmínek Dohody nemá jakoukoliv oporu ani v textu Programu ani v textu Dohody. Je totiž třeba vyjít i z rozsudků Nejvyššího správního soudu, na které odkazuje i žalobce, a podle nichž podmínky pro čerpání dotace musí být formulovány tak, aby již v době čerpání dotace bylo zřejmé, za jakých podmínek na poskytnuté prostředky vzniká nárok (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2008, č.j. 9 Afs 202/2007-68 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 1 Afs 24/2011-51). Rozhoduje-li finanční orgán o porušení rozpočtové kázně je jeho povinností zvažovat také to, zda jsou ujednání obsažená v dohodě o poskytnutí příspěvku dostatečně jasná a srozumitelná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2010, č.j. 1 Afs 77/2010-81). V Dohodě a Programu tedy není jednoznačně a srozumitelně zakotvena povinnost žalobce, aby po dobu tří let v každém roce počet jeho zaměstnanců na celém území ČR překračoval počet vytvořených pracovních míst, na nichž mu byla poskytnuta dotace. Splnění podmínky, z které žalovaný dovodil porušení rozpočtové kázně, tj., že v letech 2006 a 2007 nebylo splněno zachování navýšení přepočteného stavu zaměstnanců minimálně o 90

míst (v roce 2006 jen o 68,81 mís a v roce 2007 došlo ke snížení zaměstnanců o 54,49), ze shora uvedených důvodů i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu neobstojí, neboť nebyla zřejmá ani v době čerpání dotace a ani v době rozhodnutí žalovaného. Soud se proto nezabýval dalšími námitkami žalobce ohledně smyslu a účelu Dohody a Programu či jednotlivých pojmů užitých v Programu a Dohodě, neboť pro posouzení bylo rozhodující, že žalobce dle názoru soudu splnil podmínky Programu a Dotace, a nedopustil se proto porušení rozpočtové kázně. Na podporu své argumentace ohledně výkladu Dohody žalovaný odkázal na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.4.2004, č.j. VP/S 77/04-160, kterým Úřad povolil výjimku ze zákazu veřejné podpory podle Programu. V něm je uvedeno, že vytvořená pracovní místa musí: 1) představovat čistý nárůst počtu zaměstnanců v porovnání s průměrem za uplynulých 12 měsíců, 2) být zachována nejméně po dobu tří let a 3) být obsazena zaměstnanci, kteří nebyli nikdy předtím zaměstnáni nebo jsou nezaměstnáni nebo právě rozvázali pracovní poměr. Z takto vymezených podmínek plyne, že se muselo jednat skutečně o nově zřízená místa v regionech ČR nejvíce postižených zaměstnaností a právě tato místa musí být zachována po dobu tří let. Z takto nastavených podmínek není zřejmé, že by žalobce byl povinen po dobu tří let každý rok povinen zachovávat celkový přepočtený stav zaměstnanců na území ČR tak, aby byl vyšší o nově zřízená místa v regionu postiženého nezaměstnaností.

IV. c) Další vady rozhodnutí o odvolání

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ust. § 102 odst. 1 písm. g) a ust. § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu pro absenci řádného podpisu a datace. Je proto nezákonné a mělo by být zrušeno.

Podle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby s uvedením jména, příjmení a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby. Podle § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu rozhodnutí obsahuje datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. V případě rozhodnutí žalovaného byly podpis úřední osoby s uvedením jména, příjmení a pracovního zařazení a otisk úředního razítka nahrazeny uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby a opatřeny časovým razítkem. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že na originále žalobou napadeného rozhodnutí bylo uvedeno: „*platný podpis, 7.6.2012, Ing. M. K., vedoucí odboru daní a dotací*“. Na kopii rozhodnutí předložené žalobcem v místě, kde se obvykle nachází úřední razítko a podpis oprávněné úřední osoby naopak bylo uvedeno: „*neznámá platnost, 7.6.2012, Ing. M. K., vedoucí odboru daní a dotací*“. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo řádně opatřeno časovým razítkem uznávané a kvalifikované certifikační autority a platným elektronickým podpisem pověřené úřední osoby.

Soud dále k věci uvádí, že k otázce nejrůznějších nedostatků stran podpisu správních rozhodnutí se opakovaně vyjadřovala judikatura správních soudů.

Tak lze poukázat již na judikaturu prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, který např. uváděl: *Nedostatek podpisu a razítka na úředním vyřízení není vadou podstatnou, nezavdává-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti, a nebyla-li strana ani jinak vadou tou ve své obhajobě zkrácena*. Boh. 3110/24, popř. uváděl: *Není-li pochybnosti o tom,*

že vyřízení dané straně je rozhodnutím toho kterého úřadu, není vadou, že není podepsáno přednostou úřadu, nýbrž jiným funkcionářem tohoto úřadu, třebas i úředníkem smluvním. Boh. 6297/27, 9772/32. Současný Nejvyšší správní soud potom judikoval např.: *Samotnou skutečností, že rozhodnutí podle ustanovení § 1 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů, podepsal v rozporu s dikcí odstavce 3 téhož ustanovení zastupující náměstek ministra, a nikoli sám ministr, nebyl žalobce (příslušný kraj) na svých právech zkrácen. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 8/2002 - 31; Je-li na rozhodnutí uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak podepsáno je pouze jinou osobou v rubrice za správnost, nezakládá tato vada sama o sobě nicotnost tohoto rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné by mohlo být rozhodnutí považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48; Je-li účastníkovi řízení ve věcech služebního poměru doručena pouze fotokopie rozhodnutí služebního funkcionáře a nikoli písemné vyhotovení rozhodnutí, které je služebním funkcionářem podepsáno. Pokud však z tohoto pochybení nevzešlo žádné zkrácení procesních práv tohoto účastníka, není třeba rozhodnutí služebního funkcionáře rušit. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 As 71/2006 - 95; Absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, apod.*

V posuzované věci je originál rozhodnutí správně podepsán i datován a není rovněž pochyb, že jde o rozhodnutí žalovanému přičitatelné. Ani z obsahu spisu ani z vyjádření žalobce nevyplyvá, že by ve spojení s tímto podpisem rozhodnutí, případně nedostatkem datace byl zkrácen na svém právu. Chybné zobrazení platnosti elektronického podpisu u žalobce mohlo být způsobeno i tím, že v daný okamžik neměl aktuální prostředky pro ověření platnosti zaručeného elektronického podpisu a časového razítka. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí by pro jeho nezákonnost z tohoto důvodu mělo být zrušeno.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému jakožto účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud celkem částku 19 898, 25 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce. Tato částka je tvořena jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a jednak mimosmluvní odměnou zástupce žalobce za právní služby, cestovné a náhrady za promeškaný čas ve výši 16 898, 25 Kč; konkrétně jde o částku jako odměnu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a replika) za 2 100 Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2012), plus paušál spojený s každým úkonem celkem 3 krát 300 Kč tj. 900, vše zvýšené o DPH 20 %, a dále pak o částku 4 114 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby (účast u jednání soudu) za 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013) a jeden paušál za 300 Kč, zvýšené o 21% DPH, dále náleží žalobci podle § 13 advokátního tarifu cestovné automobilem na jednání v celkové výši 2 425 Kč (náhrada za spotřebované pohonné hmoty ve výši 878,40 Kč a základní náhrada ve výši 1 546,60 Kč) a náhrada za promeškaný čas na cestě Praha-Brno-Praha celkem 5 hod podle § 14 advokátního tarifu v celkové výši 1000 Kč, vše rovněž zvýšené o DPH 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu